

VERSLAG

van door de vaste Commissies voor Justitie en voor Volksgezondheid met de Ministers van Justitie en van Sociale Zaken en Volksgezondheid gevoerd mondeling overleg betreffende de inbewaringstelling van de heer en mevrouw Meulenbelt in een psychiatrische inrichting

BIJLAGEN BIJ HET VERSLAG

Nr. 2

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Hoofdafdeling Publiekrecht

Afdeling Staats- en Strafrecht

Nr. 665/259

's-Gravenhage, 2 november 1959.

Aan de Heren Voorzitters van de vaste Commissies voor Justitie en Volksgezondheid uit de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Gaarne voldoen de ondergetekenden aan de in Uw brief van 13 oktober 1959, nr. 58.501, te hunner kennis gebrachte wens om van regeringswege enige stukken betreffende het echtpaar Meulenbelt voor openbaarmaking vrij te geven.

U kunt zich gemachtigd rekenen de tekst van de hieronder vermelde bescheiden, met deze brief, tegelijk met Uw verslag te doen afdrucken:

1. De brief van de hoofdcommissaris van politie te Arnhem d.d. 28 oktober 1957 aan de officier van justitie aldaar.
2. Het rapport van de inspecteur van politie te Arnhem, J. D. van Maris, d.d. 21 oktober 1957, nr. 34645.
3. Het rapport van de hoofdagent van politie, H. Heideveld, te Arnhem, d.d. 21 maart 1955, nr. 84937.
4. Het rapport van de adjudant der gemeentepolitie te Arnhem, H. D. Ebbink, d.d. 18 maart 1955, nr. 84937.
5. Het rapport van de brigadier-rechercheur van gemeentepolitie te Arnhem, E. van de Beek, d.d. 21 maart 1955, nr. 84937.
6. Het rapport van de inspecteur der rijksrecherche te Arnhem, E. Schilderman, d.d. 18 mei 1959, nr. 282, met dien verstande, dat het opportuun voorkomt, de namen der in dit rapport genoemde personen niet te vermelden.

De Minister van Justitie,

A. C. W. BEERMAN.

De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,

VAN ROOY.

Afschrift

GEMEENTEPOLITIE ARNHEM

*Dienstgeheim*De heer officier van justitie
te Arnhem

Uw kenmerk R 2464/1957	Uw brief van 10-10-1957	Ons kenmerk 34645	Arnhem, 28 okt. 1957.
---------------------------	----------------------------	----------------------	--------------------------

Onder terugzending van het dossier, mij toegezonden met Uw apostille van 10 oktober 1957, moge ik U hierbij doen toekomen: een afschrift van een rapport van de adjudant Ebbink, een afschrift van een rapport van de hoofdagent Heideveld, een afschrift van een rapport van de brigadier v. d. Beek en een rapport van de inspecteur van politie Van Maris.

Ik merk nog op, dat toen bleek, dat het echtpaar Meulenbelt in een zeer overspannen toestand verkeerde, terstond de directeur van de Gemeentelijke Geneeskundige en Gezondheidsdienst, dokter Boonzaayer, is gewaarschuwd.

Gedurende de tijd, dat van geneeskundige zijde maatregelen werden voorbereid, is getracht het echtpaar Meulenbelt zo rustig mogelijk te houden en ongelukken te voorkomen. Zij hebben aan het bureau vertoefd van 10 uur tot 17 uur.

De Hoofdcommissaris van Politie,
(get.) W. H. DERKS.

GEMEENTEPOLITIE ARNHEM

Nr. 34645

*Aan de heer hoofdcommissaris van Politie
te Arnhem.*

RAPPORT

Naar aanleiding van bijgaande apostille van de officier van justitie, hoofd van het arrondissementsparket, dd. 10 oktober 1957 R. nr. 2464/1957, rapporteer ik, J. D. van Maris, inspecteur van politie te Arnhem, U het volgende.

Ik herinner mij het geval van man en vrouw Meulenbelt wel, ofschoon ik niet meer weet op welke datum zich dat heeft afgespeeld. Uit de administratie van de politie blijkt, dat dit geweest is op woensdag 23 februari 1955. In de namiddag was ik inspecteur van dienst en bevond mij in de agentenwacht aan het hoofdbureau, waar J. Meulenbelt en zijn echtgenote zaten. Ik was gewaarschuwd door de brigadier van dienst, die mij meedeelde, dat genoemde personen last veroorzaakten, doordat zij vrijwel geen enkele agent in de wacht wilden hebben en daarbij zeer opgewonden raakten, als de betrokkene zich niet onmiddellijk verwijderde.

Toen ik in de wacht kwam, zaten beiden aan een tafel met de rug naar de ramen aan de Velperpoortslangstraat. Zij zaten allerlei notities te maken op papier, dat hun, zoals mij werd meegedeeld, op hun verzoek door de politie ter beschikking was gesteld.

Ik trachtte een gesprek met hen aan te knopen, maar dat lukte niet. Zij verklaarden beiden, dat ik een spion was en hen wilde hypnotiseren. Nu eens spraken zij beurtelings en dan weer in spreekkoor. Ik herinner mij, dat zij het geregeld hadden over: „wij, medici”. Daar er geen goed woord uit te krijgen was, verliet ik de wacht na het personeel opdracht te hebben gegeven hen zoveel mogelijk rustig hun gang te laten gaan.

Enige tijd later werd mij gerapporteerd, dat een broeder van de G.G.D. was gearriveerd om beiden naar „Groot Graffel” te brengen. Ik ging opnieuw naar de wacht en zag Meulenbelt en zijn vrouw staan achter de tafel, waaraan ik hen tevoren had zien zitten. Kennelijk waren zij bang. Zij hielden elkaar vast en overlegden met elkaar, echter op duidelijk verstaanbare toon. Ik herinner mij, dat de vrouw iets aan haar man vroeg in de

trant van: „Wat moeten wij nu toch doen?”, waarbij Meulenbelt antwoordde: „Wij moeten hiertegen krachtig protesteren”. Daarop fluisterden zij samen, waarna zij rechtop gingen staan en, nadat Meulenbelt „ja” gezegd had, gelijktijdig riepen: „Wij protesteren tegen dit onrecht, wij medici protesteren hiertegen”.

Ik herinner mij, dat eerst de man op een brancard naar de wachtende auto werd gebracht. Toen hij op de brancard lag, gaf de broeder hem een injectie. De vrouw begon toen te gillen en werd zeer opgewonden. Daar zij vlak bij het raam zat, heb ik twee agenten opdracht gegeven achter haar, tussen haar en het raam te gaan staan om te voorkomen dat zij een ruit stuk zou slaan en zich zou verwonden. Nadat ook haar een injectie was toegediend, is zij rustig met de broeder meegegaan naar de auto.

Het personeel heeft alles gedaan om hen op hun gemak te stellen. Mij werd zelfs medegedeeld, dat sommige agenten hun rustuur expres in een andere kamer hadden doorgebracht, omdat hun aanwezigheid in de wacht de twee patiënten scheen te prikkelen.

Waarvan door mij op ambtseed is opgemaakt dit rapport, dat ik sloot en tekende te Arnhem op 21 oktober 1957.

De Inspecteur van Politie,
(get.) J. D. VAN MARIS.

Afschrift

GEMEENTEPOLITIE ARNHEM

Nr. 84937

RAPPORT

Ondergetekende, Hendrik Heideveld, hoofdagent van gemeentepolitie te Arnhem, rapporteert U het volgende:

Op 23 februari 1955 deed ik dienst aan het hoofdbureau van politie van 9 uur tot 18 uur. In de wacht waren een man en een vrouw geplaatst, waarvan gezegd werd, dat zij in overspannen toestand verkeerden. Gedurende mijn wachturen gedroegen beiden zich zeer abnormaal. Iedere binnenkomende politiemann werd door beiden argwanend bekeken, waarna zij gingen staan en uitriepen: „U wilt ons hypnotiseren, maar wij hebben een tegenhypnose”. Daarbij keken zij de betrokken politiemann strak in de ogen. De politiemannen gingen hierop niet in, doch wendden zich af en gingen rustig hun gang. Meermalen probeerden beiden om de wacht te verlaten en toen de hoofdagent De Lange hen aanmaande om rustig te blijven zitten, begon de vrouw te gillen. Later op de dag kwam de agent G. J. Jansen binnen en meteen begonnen beiden te roepen, dat Jansen weg moest gaan, omdat hij hen hypnotiseerde. Jansen, die niet wist wat het voor mensen waren, bleef aanvankelijk beduusd staan kijken, waardoor ze nog meer van streek raakten. Op onze wenk verliet Jansen de wacht, waardoor beiden enigszins tot rust kwamen. Af en toe stonden zij op en riepen in spreekkoor: „Wij willen een aanklacht tegen Arentszen Hein”. Toen Dr. Boonzaayer de wacht binnenkwam en met hen sprak, werd hij door de man afgesnauwd en werd hem verweten, dat hij kwam om hen te hypnotiseren. Beiden raakten in opgewonden toestand en spraken wartaal. Dr. Boonzaayer, die aanvankelijk probeerde hen te kalmeren, hetgeen niet gelukte, vertrok daarop, waarna zij weer rustig gingen zitten. Toen de werkmann Kees Gerritsen binnenkwam, verzochten zij ons om hem de toegang te ontzeggen, want dat was „een spion”.

Gedurende een partij dammen tussen een collega en mij, rapporteur, sprong de vrouw plotseling op en verweet mij, dat ik haar hypnotiseerde. Ik verliet toen de wacht, waarna de rust herstelde. Zij weigerden voedsel aan te nemen, omdat zij dat niet vertrouwden. De gehele dag gedroegen zij zich nerveus. De in de wacht aanwezige agenten hielden daarmee terdege rekening en lieten beiden links liggen. Er werd nagenoeg niet

met hen gesproken. Later waren beiden bezig aantekeningen te maken op een vel papier; zoals zij zeiden, waren dat notulen over hun verblijf in de wacht.

Uit geheel hun gedrag bleek mij duidelijk, dat zij totaal overspannen waren, waarbij mij opviel, dat zij op elkaar een ongunstige invloed uitoefenden en elkaar „gek” maakten.

Waarvan door mij op ambtseed is opgemaakt dit rapport, dat ik tekende en sloot te Arnhem op 21 maart 1955.

De hoofdagente van politie,
w.g. H. HEIDEVELD.

Afschrift

GEMEENTEPOLITIE ARNHEM

Nr. 84937

*Aan de heer hoofdcommissaris van politie
te Arnhem*

RAPPORT

Op woensdag 23 februari 1955 te omstreeks 9.30 uur, bevond ik, Hendrik Derk Ebbink, adjudant van gemeentepolitie te Arnhem, mij op het Stationsplein alhier.

Door de daar dienstdoende aspirant-agent van gemeentepolitie Berkenbosch werd mij medegedeeld, dat hem door de chef van het station was medegedeeld, dat in de trein, komende van Utrecht, zich een man en een vrouw bevonden, die aan de conducteur politieassistentie hadden verzocht, omdat zij, volgens hen, achtervolgd werden. Door hem waren beiden in een wachtlokaal van het station geplaatst.

Ik, rapporteur, begaf mij naar bedoelde wachtkamer en aldaar trof ik een man en een vrouw aan, die in overspannen toestand verkeerden. Zij verklaarden mij, dat zij beiden als arts en als echtpaar hadden gewerkt in de stichting „Veluwe-land” te Lunteren en hedenmorgen waren gevlucht, omdat zij bij het ontwaken tot de ontdekking waren gekomen, dat ze gehypnotiseerd waren geweest. De hypnotiseur was volgens hen de dokter Arentszen Hein, directeur van de stichting „Veluwe-land”.

De reden hiervan was, dat zij zich niet konden verenigen met de werkwijze van de directeur, wat de patiënten betrof, en omdat hij (Arentszen Hein) malversaties pleegde, waaraan zij zouden moeten meewerken. Bij hun vlucht naar de trein had de dokter Arentszen Hein hen gevolgd en waren ze precies met de trein ontsnapt. Omdat ze voelden, dat zijn geest hen achtervolgde, hadden ze in de trein politieassistentie gevraagd. Zij gaven op genaamd te zijn Joost Meulenbelt, geboren te Amsterdam, 29 juli 1922, arts, en Wilhelmina Johanna Groenendaal, geboren te 's-Gravenhage, 11 september 1921, interniste.

In verband met de zeer overspannen toestand van beiden zijn ze per Bedford naar het hoofdbureau van politie gebracht, alwaar ze op last van de hoofdinspecteur van politie, H. H. Westhof, door dokter Boonzaayer zijn bezocht. Deze wensten zij echter niet te woord te staan.

Omstreeks 17 uur zijn beiden door de broeder Janssens van de G.G. en G.D. overgebracht naar de Stichting „Groot Graf-fel”, te Warnsveld.

Een rapport, opgemaakt door de brigadier E. v. d. Beek en de hoofdagente van politie H. Heideveld, wordt hierbij gevoegd.

Waarvan door mij op ambtseed is opgemaakt dit rapport, dat ik tekende en sloot te Arnhem op 18 maart 1955.

w.g. H. D. EBBINK.

Gezien

de hoofdcommissaris van politie

w.g. (onleesbaar)

Afschrift

GEMEENTEPOLITIE ARNHEM

Nr. 84937

*Aan de heer hoofdcommissaris van politie
te Arnhem*

RAPPORT

Ik, Evert van de Beek, brigadier-rechercheur van gemeentepolitie te Arnhem, tevens onbezoldigd rijksveldwachter, rapporteer het volgende:

Op 23 februari 1955, te ongeveer 10.30 uur, deelde de adjudant van gemeentepolitie te Arnhem, H. D. Ebbink, mij mede, dat hij vanaf het station der Nederlandse Spoorwegen te Arnhem aan dit bureau had gebracht een man, genaamd Meulenbelt, die met zijn echtgenote in overspannen toestand in de trein was aangetroffen. Meulenbelt had medegedeeld dat hij en zijn echtgenote beiden als arts verbonden waren aan de particuliere psychiatrische inrichting van Dr. Arendszen Hein te Ederveen, gemeente Ede. Dr. Meulenbelt had moeilijkheden gehad met dr. Arendszen Hein en volgens inlichtingen zou het niet onmogelijk zijn, dat politieke motieven ook een rol speelden in deze moeilijkheden. Adjudant Ebbink achtte het daarom wenselijk, dat ik eens even met dr. Meulenbelt en zijn vrouw sprak. In de agentenwacht, waar beiden zich ophielden, trof ik een man en een vrouw, die ogenschijnlijk zeer rustig waren. Ik vroeg aan hen of zij hun moeilijkheden met mij wilden bespreken, waarin zij toestemden. Op weg naar een daarvoor geschikt vertrek bedacht de vrouw zich blijkbaar en begon te vragen wie ik was, wat voor positie ik bekleedde, door wie ik gestuurd was e.d., en zij wist haar man te overreden niet met mij te spreken. Zij wenste alleen te praten met een „hoge medische of justitieautoriteit”. Daar mij wel bleek, dat deze mensen inderdaad overspannen waren, drong ik niet op een onderhoud aan en beloofde een contact met een arts of de officier van justitie te bevorderen. Toen ik mij deswege even later weer tot dr. Meulenbelt en zijn vrouw wendde, begon de vrouw mij op opgewonden toon te bevelen de agentenwacht te verlaten. Zij zeide tot haar man ongeveer het volgende: „Zie je wel, hij vervolgt ons ook, ik zie het aan zijn ogen, hij wil ons hypnotiseren. Man, hij moet weg, hij hoort er ook bij.”. Dr. Meulenbelt zelf viel zijn vrouw bij, trachtte mij bij de keel te grijpen en zeide: „Ja, U zoekt ons, ik heb het steeds wel gezegd. Uw ogen staan me niet aan. Ja, mijn vrouw heeft het goed gezien. U wilt ons hypnotiseren” en meer woorden van dergelijke strekking. Daar ik zag, dat alle pogingen tot toenaadering zouden falen, terwijl een eventueel gesprek op deze basis toch van geen waarde was, heb ik mij verwijderd en het geval ter verdere afdoening overgelaten aan adjudant Ebbink.

Waarvan door mij op ambtseed is opgemaakt, getekend en gesloten dit rapport te Arnhem op 21 maart 1955.

w.g. E. v. d. BEEK.

Gezien

de hoofdcommissaris van politie

w.g. (onleesbaar)

RIJKSRECHERCHE

ARNHEM

Nr. 282

*Aan de heer procureur-generaal,
fgd. directeur van politie,
te Arnhem.*

RAPPORT

Ingevolge bekomen opdracht van de heer procureur-generaal, fgd. directeur van politie, te Arnhem, om in de zaak-Meulenbelt de conducteur van de trein te horen, waarmede het echtpaar Meulenbelt op 23 februari 1955 naar Arnhem is gereisd en waarbij het gebruik zou hebben gemaakt van een afzonderlijk compartiment, heb ik

EVERARDUS SCHILDERMAN,

inspecteur der Rijksrecherche ter standplaats Arnhem, een onderzoek ingesteld en ik heb de eer U Edelgrootachtbare het navolgende te rapporteren:

Blijkens een rapport, opgemaakt door de gemeentepolitie te Arnhem, nr. 84937, d.d. 18 maart 1955, is op 23 februari 1955 te omstreks 9.30 uur door de aspirant-agent van politie Berkenbosch op verzoek van de chef van het station te Arnhem assistentie verleend.

Een fotokopie van dit rapport wordt door mij aan dit rapport gehecht.

Op 14 mei 1959 hoorde ik:

J. A. K., oud 57 jaar, van beroep hoofdstationschef 1ste klas, wonende te Arnhem, die verklaarde:

„U houdt mij voor, dat aan U is opgedragen een onderzoek in te stellen in de mij welbekende zaak-Meulenbelt. U stelt mij, voor zover nodig, op de hoogte met de inhoud van een rapport van de gemeentepolitie te Arnhem, nr. 84937, d.d. 18 maart 1955. U vraagt mij, of door mij nog is na te gaan in welke trein het echtpaar Meulenbelt naar Arnhem is gereisd op woensdag 23 februari 1955. Ik antwoord U hierop, dat blijkens bedoeld politierapport de adjudant Ebbink die dag te 9.30 uur door de aspirant-agent van politie Berkenbosch op bedoeld echtpaar werd geattendeerd.

Na informatie te Utrecht is mij gebleken, dat die dag trein 1313, aankomst te Arnhem 9.38 uur, de trein was, welke omstreks die tijd te Arnhem arriveerde. U vraagt mij, of door mij nog is na te gaan, welk personeel op die trein dienst heeft gedaan. Ik antwoord U hierop, dat het mij onmogelijk is dit na te gaan, omdat de betreffende bescheiden slechts twee jaar worden bewaard om daarna te worden vernietigd. Op 23 februari 1955 was als stationschef te Arnhem werkzaam de inmiddels gepensioneerde L. H. D., wonende te Arnhem. Ik kan U aan de hand van andere bescheiden, welke nog in mijn administratie aanwezig zijn, wel opgeven, welke spoorwegambtenaren omstreks die tijd (1955) bij het station Arnhem werkzaam waren.”

Na voorlezing en volharding tekent de heer K. zijn verklaring in concept.

Diezelfde dag (14 mei 1959) hoorde ik:

B. D., oud 32 jaar, van beroep stationsambtenaar 1ste klas, wonende te Arnhem, die verklaarde:

„Enige tijd geleden, de juiste tijd is mij ontgaan, las ik in het dagblad „De Telegraaf” een artikel, hetwelk was gewijd aan de affaire-Meulenbelt. Ik meen, dat de advocaat mr. Kokosky deze zaak aanhangig had gemaakt.

Nadat ik dit artikel in die krant had gelezen, realiseerde ik mij, dat ik enige jaren geleden op het perron te Arnhem langs een binnengekomen trein liep en dat een hoofdconductor van die trein mij vertelde, dat een man en een vrouw in de conducteursafdeling zaten. Ik herinner mij nog vaag, dat die conducteur mij vertelde, dat hij die man en vrouw in zijn verblijf had doen plaatsnemen, omdat zij beweerden, dat zij achtervolgd werden.

U vraagt mij, of ik mij nog herinner, welke trein dit was, namelijk de trein, komende uit de richting Utrecht of Amersfoort. Ik antwoord U hierop, dat ik mij dit niet meer herinner. Ik kan U ook niet vertellen wie die conducteur was. Wie van het personeel te Arnhem hiervan mogelijk ook iets zou afweten, kan ik U niet verklaren.”

Na voorlezing en volharding tekent de heer D. zijn verklaring in concept.

Op 15 mei 1959 hoorde ik:

J. M. B., oud 36 jaar, van beroep chef stationskantoor 2de klas, wonende te Arnhem, die verklaarde:

„Ik ben lezer van „De Telegraaf” en de zaak-Meulenbelt is mij ongeveer bekend. U vraagt mij, of ik mij in mijn functie als stationsambtenaar iets herinner, namelijk — zo U mij zegt — of het echtpaar Meulenbelt op 23 februari 1955 met de trein naar Arnhem is gereisd. Ik verklaar U hierop, dat ik mij nog vaag herinner, dat ik enige jaren geleden (de juiste tijd is mij ontgaan) — ik was nog commies en werkzaam in de buitendienst — van een collega-spoorman vernam, dat een dokter en een vrouw met een trein in Arnhem waren aangekomen en zich ophielden in de conducteursafdeling van die trein en daar niet durfden uitkomen, omdat zij zich bedreigd gevoelden en zeiden, dat zij achtervolgd werden.

Voor zover ik mij nog kan herinneren, zouden deze mensen die conducteursafdeling eerst hebben verlaten nadat een politiemans ter assistentie was geroepen. U vraagt mij wie mij dit heeft verteld. Ik antwoord U hierop, dat ik mij dit niet meer herinner. Ik kan U verder geen namen van personen noemen, die mogelijk hiervan iets afweten.”

Na voorlezing en volharding tekent de heer B. zijn verklaring in concept.

Op 16 mei 1959 hoorde ik:

P. W., oud 21 jaar, van beroep rangeerder bij de Nederlandse Spoorwegen te Arnhem, wonende te Arnhem, die verklaarde:

„Ik deed in het jaar 1955 dienst als loopjongen bij de Nederlandse Spoorwegen te Arnhem. Ik herinner mij, dat ik op een morgen (de juiste tijd is mij ontgaan) dienst deed en zag, dat een mij onbekende conducteur en een politieagent met een man en een vrouw in de hal van het station liepen en dat even later die man en vrouw plaats hadden genomen in een keukentje bij het plaatskaartenbureau. Ik vernam, dat die man en vrouw zich zonderling hadden gedragen, doch wat er precies was voorgevallen, weet ik niet.”

Na voorlezing en volharding tekent W. zijn verklaring in concept.

Met assistentie van B. F. A. M., rayonchef der spoorwegercherche te Utrecht, heb ik relatant die dag (16 mei 1959) het onderzoek voortgezet en hoorde ik op 17 mei 1959:

L. v. d. H., oud 32 jaar, van beroep beambte bij de N.V. Werkspoor, te Amsterdam, wonende te Amsterdam, die verklaarde:

„Ik ben in het jaar 1943 in dienst getreden van de N.V. Nederlandse Spoorwegen. In het jaar 1956 heb ik mijn ontslag genomen, waarna ik in dienst ben getreden van de N.V. Werkspoor, te Amsterdam.

U toont mij een dienstregeling van de N.V. Nederlandse Spoorwegen, waaruit blijkt, dat ik op woensdag 23 februari 1955 dienst heb gedaan. Ik had namelijk de dienst 57 A. U vraagt mij, of ik mij nog herinner, of zich in de stoptrein 1313, welke trein te 9.38 uur te Arnhem aankomt, bijzonderheden hebben voorgedaan, en wel speciaal of zich in deze trein een man en een vrouw hebben bevonden, die gebruik hebben gemaakt van het conducteurscompartiment.

Ik antwoord U hierop, dat ik mij nog goed kan herinneren, dat ik met die trein, komende van Utrecht, te Veenendaal heb gestopt. Ik was op dat tijdstip waarnemend hoofdconductor. Te Veenendaal nam ik waar, dat een man en een vrouw snel kwamen aangelopen om in deze trein plaats te nemen. Ik heb hun nog gezegd, dat zij rustig aan konden doen, want dat zij

nog even de tijd hadden. Ik heb gezien, dat die man en vrouw van de zitplaatsen op het balkon gebruik maakten. Nadat ik het vertreksein had gegeven, ben ik ter controle naar bedoelde man en vrouw gegaan, waarop ik van beiden hun kaartjes heb gecontroleerd. Mij bleek toen, dat zowel de man als de vrouw nerveus waren. Nadat ik het balkon had verlaten om mijn werkzaamheden in de trein voort te zetten, kwam die man op mij toegelopen en hij vroeg mij, of hij mij even kon spreken. Ik ben hierop met hem naar het balkon teruggelopen, alwaar die vrouw nog aanwezig was. De man vroeg mij, of ik aan hem en die vrouw een apart compartiment kon aanwijzen. Hij vertelde mij, dat hij en die vrouw uit een inrichting waren gevlucht, omdat daar verschrikkelijke dingen gebeurden, welke hij mij onder geen beding kon vertellen. Ik heb hierop tegen die man gezegd, dat hij wel de grootste moordenaar kon zijn. De man bedacht zich hierop schijnbaar, waarop hij mij een brief liet zien, welke aan hem was gericht, schijnbaar van een collega afkomstig. Mij bleek, dat die man dokter was. De vrouw was zeer nerveus en werd telkens door die man gekalmeerd. De man zeide mij, dat die vrouw ook dokter was. Hij verzocht mij om de politie te waarschuwen, opdat deze aanwezig kon zijn bij de aankomst van die trein te Arnhem. Ik heb hierop de man en de vrouw naar het conducteurscompartiment gebracht, alwaar zij beiden plaats namen. Dit compartiment bevindt zich in de pakwagen.

Ik herinner mij, dat ik bij aankomst te Wolfheze aan de seinhuiswachter, wiens naam ik niet weet, heb gevraagd, of hij ervoor kon zorgen, dat bij trein 1313 politieassistentie kon worden verleend te Arnhem. Ik heb die seinhuiswachter niet gezegd, waarvoor die assistentie werd gevraagd.

Nadat ik mijn werkzaamheden had verricht, ben ik weer naar de conducteursafdeling gegaan, alwaar bedoelde man en vrouw nog aanwezig waren. De man vertelde mij, dat hij nog had gezien, dat de directeur van de inrichting, waar zij beiden werkzaam waren, hen achtervolgde. De man zeide, dat hij de auto van die directeur had zien rijden bij het station Veenendaal in

de richting Arnhem. De man heeft mij bij herhaling gezegd, dat in die inrichting dingen gebeurden, die hij niet wilde zeggen. Ik heb de man nog tegen de vrouw horen zeggen: „Het is maar goed, dat wij op tijd zijn weggekomen, anders had ons ook iets overkomen”. Ik kreeg van deze mensen de indruk, dat zij inderdaad waren gevlucht, want zij hadden niets bij zich. De man kon zich alleen legitimeren met een brief, waarop zijn naam stond, welke naam ik niet heb onthouden.

Bij aankomst van trein 1313 te 9.38 uur te Arnhem nam ik op het perron waar, dat een agent van politie die trein naderde. De man zeide tegen mij, dat hij de trein onder geen beding wilde verlaten, als er geen politie aanwezig was. Ik ben hierop naar die agent van politie toegegaan en ik heb hem gezegd, dat de man en de vrouw, die zich in de conducteursafdeling bevonden, om politieassistentie hadden gevraagd, waarop die agent van politie de pakwagen is ingegaan en met de man en de vrouw de trein heeft verlaten. Ik herinner mij niet, dat hierbij een perronopzichter aanwezig is geweest. Ik herinner mij ook niet, dat ik het voorgevallene in die trein aan een personeelslid te Arnhem heb medegedeeld.

Op mijn treinrapport van die dag heb ik het voorgevallene gerapporteerd. Ik merk nog op, dat ik bedoelde man en vrouw in het jaar 1955 nog een keer in de trein heb ontmoet tussen Amsterdam en Alkmaar. Zowel de man als de vrouw waren slank van postuur en ik schat de man op ongeveer 33 jaar en de vrouw iets jonger. Ik kan beiden bij weerzien herkennen.”

Na voorlezing en volharding tekent de heer v. d. H. zijn verklaring in concept.

Waarvan door mij op afgelegde ambtseed is opgemaakt, getekend en gesloten dit rapport.

Arnhem, 18 mei 1959.

De inspecteur der Rijksrecherche,

(w.g.) E. SCHILDERMAN.